

Příprava

Loni brácha přišel s nápadem: „co kdybychom vylezli na Mont Blanc“. Před řadou let, ještě jako aktivní sportovec se o to s kamarádem pokoušeli, ale neuspěli. Počasí jim obrátilo cestu směřující k vrcholu zpět dolů.

„Není to moc do kopce? Máme na to?“ byla má první reakce.

„Jasně, trochu potrénujem a dáme to“.

„OK, tak pojedeme.“

Termín jsme stanovili na konec léta, ideálně konec srpna, to je ten nejlepší čas. Období s nejmenším množstvím sněhu, stále relativně dlouhé dny. Nakonec to ale kvůli práci a bratrově očekávání druhorozeného potomka Aničky nebylo možné. Termín byl tedy posunut na polovinu září. To už budou sice dny o něco kratší, dá se očekávat méně příznivé počasí, včetně sněžení, ale potomek bude na světě, bratrova žena na mateřské, takže bude mít spoustu času vše zvládnout sama a nás nemusí trápit výčitky, že jsme si vyrazili na výlet a domov nechali napospas nahodilým událostem.

Na přípravu máme skoro celý rok. Poslední dobou jsem sportu moc nedával a pěkně jsem nakynul. Budu muset trochu máknout abych se hodil do kondice. Mačky a cepín jsem zatím viděl jen v televizi, ale určitě nejde o žádné složité náčiní, a protože jsme s bratrem šikovni kluci, zvládneme ho během několika minut. Navíc se k expedici (budu to tak nazývat, zní to víc horolezecky) připojil Víťa, můj kamarád, který leze po stěnách. Říkal sice, že tenhle druh horolezectví je něco úplně jiného, že na sněhu nikdy nic nelezl a že s jeho zkušenostmi tedy nemáme v žádném případě počítat, ale já na to mám jiný názor. Určitě umí uvázat lano, a když někdo z nás zalítne do ledovcové trhliny, bude tam jeden člověk, který bude při nejmenším tušit jak situaci řešit.

Půl roku před expedicí byla má fyzická kondice ve stejném nebo spíše ještě horším stavu. Nedělal jsem nic. Co taky člověk může dělat, když je venku taková zima. Navíc času bylo málo – práce, stěhovali jsme se, ...není těžké najít si výmluvu proč lenořit. I když vlastně to stěhování byl určitý způsob tréninku. Stěhovali jsme se s mou budoucí ženou Ivetou ze čtvrtého patra bez výtahu do druhého také bez výtahu. A pak bratra do toho čtvrtého patra bez výtahu po nás. Takže když to vezmu suma sumárum, ty dva únorové víkendy kdy stěhování probíhalo, byly tréninkově docela bohaté.

Kamarádi radili. Věděli přesně co, vždyť tam v životě nebyli. „Takhle tam nemůžeš, musíš trochu zamakat ..., sami tam nemůžete, tam jedine s průvodcem,.....“ Po dalším čtvrtletě lenošení svými dobře míněnými radami nakazili i Ivetu. Samozřejmě nebyla naším záměrem nijak nadšená, bála se, že je to nebezpečné a že se nemusíme vrátit domů. Tyhle řeči její obavy samozřejmě ještě prohlubovali. Navíc se nám v březnu narodila Terežka a tak se ze mě stal rázem nezodpovědný otec.

Čtvrt roku před odjezdem se mi tedy dostávalo tréninkové motivace i doma. „K večeři ti budu dělat saláty, ať shodíš“, „Míro, ty vůbec netrénuješ, jak tam chceš vylézt“.

Fakt je, že byl nejvyšší čas s přípravou začít. Úplná pecka nejsem. Rád chodím, ale víkendové procházky mne asi na výstup do výšky 4807m nepřipraví. Zásadní problém budu mít v této výšce asi s dechem, respektive horskou nemocí. Zvláště jako lehký kuřák. Nejvýše jsem se zatím s krosnou pohyboval někde v 3700m nad mořem. Chtělo by to nějaký aerobní trénink. Musím začít!

První fázi jsem později pojmenoval jako odpočinek a nabírání sil. Ta trvala dva měsíce. Jako aerobní trénink jsem stanovil manželský sex. Měsíc před odjezdem jsem přešel z červených Marlboro, na lehké. Posledních 14 dní jsem přestal kouřit úplně. Byl jsem si dokonce zaběhat. Dva dny jsem pak pořádně nemohl chodit. Hrozilo přetrénování, tak jsem to trochu omezil. Týden před odjezdem jsem naložil krosnu dvěma kartony kojeneckých vod a vydal se s tím nákladem na šestnácti kilometrový okruh kolem Kladna. Výsledkem byly dva pěkné puchýře a zhmožděná ramena od batohu.

Brácha připravil seznam co s sebou. Vypadá to minimálně na 25kg na zádech. Spíše třicet. Nejtěžší je stan, foťák, spacák. Řešíme jaké boty. Běžné trekové goretexy by měly stačit. Do těch

mých ale teče. Stávalo se mi to sice jen ve Skotsku, kde jsem chodil celé dny v trávě nacucané vodou, sníh asi nebude pro botu tak náročný, mám to ale riskovat? Co když budu mít po prvním dni výstupu mokré boty. Rozhodl jsem se nenechat nic náhodě a zakoupil jsem nové, tvrdé boty. Ne přímo skelety, jsou kožené. Budou bohatě stačit a snad je využiji i při dalších výletech. Oba jsme si s bráchou koupili nové spacáky. Ideální by bylo peří, ale je drahé, takže jsme volili úspornější variantu dutých vláken. Oproti peří je duté vlákno úspornější bohužel pouze finančně, nikoli hmotností a objemem. Brýle jsme pořídili svářečské za 80 Kč. Kvalitní oblečení máme, kempinkové soupravy též, stejně tak hůlky. Cepíny jsme si s bratrem vzájemně nadělili – on mě k Vánocům, já jemu k narozeninám, mačky a sedáky si vypůjčíme, lano a karabiny vezme Vítá.

Dva týdny před odjezdem volal Vítá, že s námi pojede ještě jeden jeho kamarád. Zkušeností má prý ještě méně než my, ale cítí se na to a to je hlavní. Výborně, dva stany po dvou, to je akorát. I pro případ nějakého toho pádu je myslím lepší, když nás na laně bude více. Vítá konzultoval trasu i s pár svými přáteli, kteří už svou pohorku na masiv Mont Blancu položili. Má prý pár dobrých rad. Takže rady máme, vybavení, nějaký ten trénink také. Nic nám tedy nebrání vyrazit. Zbývá jen doufat, že nám bude počasí přát. Předpovědi nejsou moc příznivé. Hezky má být v sobotu a neděli, pak se to má zhoršovat. Uvidíme.

Odjezd byl stanoven na pátek 10.9. Vítá vyrazil ráno z Moravy, cestou nabral svého kamaráda Pepu. My jsme s bráchou ráno, po tom co jsme našim drahým polovičkám osušili slzy, vyrazili již s balení do práce. Pracoviště jsme opustili po dvanácté, a zastavili jsme se v Plzni na nákup. Zaběhli jsme i do obchůdku se sportovní výživou. Chtěli jsme koupit nějaké ty gelové tyčinky. Jsou lehké a plné energie. Pěkně jsem si spočítal. Tři dny nahoru, dva dolů, jeden navíc pro případ, že budeme ležet ve stanu a čekat na příznivější počasí. To máme celkem šest. Snídaně, oběd večere, šestkrát tři je osmnáctkrát dva a už jsem je vyndával z regálu.

„Co blbneš“, říká brácha. „Stačí pár, přece nechceš jíst jen tohle.“

„Chci, je to malý, lehký, batohy máme jak šerpové, tak chceš sebou tahat ještě kolínka a kečup?“

„Víš jak je to hnusný, to je jen jako energetická injekce, na tom bejt tejden živ nevydržíš, musíme vzít nějaký normální jídlo“

„Nevím jak je to hnusný, ale loni v Africe když jsme spolu šli ten trek v Dračích horách, jsme byli tak vyřízený, že jsme nejedli vůbec, jen jeden večer jsme rozmíchali nějakou podobnou nápoj s vodou a stačilo to. Batoh jsme měli plný instantních těstovin a nakonec jsme to stejně všechno nechali až dole těm domorodcům v chýši. Očekávám, že na tom budeme při nejlepším stejně bledě“

Nakonec mě přesvědčil a množství co jsem vyndal z regálu, výrazně zredukoval.

S Vítou a Pepou jsme se setkali na poslední benzínové pumpě před Německou hranicí. Dál jsme pokračovali společně. Přes Německo do Švýcarska a pak do Francie. Plán byl dojet do Itálie. V sobotu jsme chtěli vyzkoušet mačky a cepíny při aklimatizačním výstupu na **Breithorn**. Do 3840 metrů vyjedeme **lanovkou Testa Grigia z Cervinie**, vyběhneme na vrchol v nadmořské výšce 4165 metrů, zpět k lanovce, dolů a přemístíme se do **Chamonix**. K tomuto výstupu prý není třeba ani lana. Jde o jednoduchý výstup, ideální pro nás amatéry abychom se seznámili s terénem a vybavením.

Maruška, bratrova žena, nám do auta poslala aktuální informace o počasí v Chamonix. Nevypadaly zrovna optimisticky. Od pondělí polojasno, přeháňky a dále se to bude jen zhoršovat. Ve světle těchto informací to vypadalo tak, že by bylo lépe neztrácet čas a vydat se na Mont Blanc hned zítra. Rozhodli jsme se tedy dojet do Chamonix, stejně to máme při cestě, ráno se zeptáme v místě na předpověď a podle toho se rozhodneme, zda se vydáme rovnou na vrchol, nebo budeme pokračovat do Itálie, kde uděláme ten plánovaný aklimatizační výstup.

Do **Chamonix** jsme přijeli po jedné hodině ranní. Rychle jsme našli kemp, postavili stan, dali si jedno pivo a ulehli do spacáků. Všichni se spoléhali, že nařídím budíka já, já se zase spoléhal, že ho nařídí někdo z nich. Bohužel jsme si to neřekli, takže jsme zaspali. Ráno byla celkem zima, ale nebe

vymetené, bez mráčku a kolem nás ta nádhera, zasněžené špičky Savojských Alp. Brácha byl jak vyměněný, nalilo ho to optimismem. Evidentně se těšil, jak pošlape nahoru. Mě ve stejnou dobu pomalu, ale jistě, docházel humor. Zatímco my tři balili a vařili snídani, brácha skočil do auta a vydal se do turistického centra zjistit aktuální informace o počasí. Vrátil se s tím, že dnes má být krásně, zítra slunečno, ale začne foukat vítr o síle 60km/h který do konce týdne nepoleví, spíše naopak. V pondělí pak zataženo, přeháňky, v úterý polojasno, občasné přeháňky a od středy to bude bída. Když vyrazíme dnes, v sobotu, na vrchol bychom měli šlapat v pondělí. To není dobré. Vyrazíme tedy podle původního plánu až zítra a na vrchol budeme stoupat v úterý, kdy má být počasí rozumnější. Budeme doufat, že to pondělí bude dostatečně příznivé pro zdolávání úseku v nižších polohách, než je vrchol. Vychází to zrovna na obávaný kuloár. Brácha už plánuje, že se můžeme pokusit zvládnout tento kritický úsek již během prvního dne, tedy, že zkrátíme tři dny výstupu na dva a pondělí budeme mít jako fóra, kdy můžeme čekat ve stanu na lepší počasí. Nevím, kam na tyhle hovězí nápady chodí. Bylo mi jasné, že tuhle variantu mé plíce, nohy a vůbec celé tělo rozhodně zamítne, ale mlčel jsem. Při pohledu na okolní velikány jsem se nechtěl vysilovat zbytečným mluvením. Také jsem flákal trénink, tedy dobře mi tak, teď budu trpět. Zvládnout to musím. Nemůžu to bráchovi zkazit. Těší se na to celý rok, a po minulém neúspěchu je rozhodnutý vrchol zdolat. Navíc bych se tomu stejně nevyhnul. V případě, že se nám to letos nepodaří, budeme tu stejně jako dnes stát za rok znovu.

Jedeme tedy na **Breithorn**. Rychle, času je málo. Naházeli jsme do batohů vše potřebné. Bundu, pití, brýle, mačky, cepín, lano nepotřebujeme a jedem. Nejdříve ale do centra **Chamonix**. Brácha hlásil, že je odtamtud nádherný výhled na masiv Mont Blancu a ledovec. Musíme to nafilmovat a vyfotit, takové počasí už tu mít nemusíme, tak ať máme alespoň nějaké pěkné záběry jistě, jak se říká - v kufru.

Když jsme všechno pěkně vyfotili a nafilmovali, což nás zdrželo více než jsme očekávali, sedli jsme do auta a zadali do navigace Cervinie. Ukazuje nám to tři hodiny cesty, k tomu lanovka, pak výstup. Na vrchol to asi ani nestihneme, abychom se vrátili včas na poslední lanovku dolů. Co teď. Opouštíme tedy původní plán a vydáváme se přímo z Chamonix lanovkou na **Auguile Du Midi** v nadmořské výšce 3842m. Z této jehly, která je součástí masivu Mont Blanc, je skvělý výhled na cíl naší expedice – nejvyšší vrchol Alp a vůbec do okolí. Vyjedeme nahoru a trochu se tam projdeme. Nebyl jsem si jist, bude-li to možné, protože Auguile Du Midi je opravdu špičák. Takhle zdola se to zdá být nemožné. U lanovky jsem se na informacích zeptal, je-li reálné počítat s tím, že nahoře vyrazíme na nějakou procházku.

„Are you alpinist?“ zněla odpověď slečny za okénkem na mou otázku.

Copak nevidí, že mám batoh a v něm zapíchnutý cepín. Asi jí zmátla má ne úplně alpinistická figura. „Yes I am“

Na toto mé troufalé tvrzení se mi dostalo odpovědi, že se tam dá podniknout nějaká procházka.

Vystoupili jsme z lanovky, vzduch byl o poznání řidší. Na vyhlídku jsme museli po několika

schodištích. Hlava se nám motala všem. Nevím jak ostatní, já měl chvilkami lehké problémy s rovnováhou. Kochali jsme se pohledy, zkoumali trasu k vrcholu, fotili, filmovali.

Ke špici, na které je vyhlídka, z jedné strany přiléhá ledovec. Ve skále a v ledovci je vykopaný tunel, který vede na úzký hřeben, po kterém se dá sejít dolů do údolí na ledovec, kde se rozkládal stanový tábor, z něhož se vychází na vrchol. Sledovali jsme lezce s námahou kráčející po hřebeni. Krok, pauza, krok, pauza, krok, delší pauza. Všichni vypadali na ostřílené borce a takové šnečí tempo. A to jsme teprve ve 3800 metrech. A já se zdá se, že jsem přípravu lehce podcenil. Chtěli jsme se jít také projít. Alespoň vyzkoušet jak se vlastně v těch mačkách chodí. Po obou stranách hřebene byl příkrý, hluboký sráz. Na jedné straně padal do Chamonix, na druhé do pekla. Nikdo tudy nešel, aniž by byl navázán na lano. My lano bohužel nemáme. Balili jsme se přeci na Breithorn kde ho není třeba. Bez lana je to trochu risk. Tak co, jdeme do toho? Pepovi se nechtělo. Já to také viděl jako zbytečný hazard. Jestli to někomu uklouzne, je s ním amen. Jsem ale připraven to risknout. Víťa byl podobného názoru. Jediný nadšenec brácha měl naprosto jasno. „Jdeme, v mačkách nám to neuklouzne“. Tuhle jeho větu si dobře zapamatujte, protože o tom jak to zrovna jemu v mačkách vůbec neklouže, se dočtete později.

„Dobrá, jdeme na to“. Pepovi se ale nechtělo, prý na nás počká. Nemá cenu trhat partu a je to opravdu zbytečný risk. Kašlem na to. Motali jsme se tedy ještě chvíli na vyhlídce, kochali se pohledy a pak se vrátili dolů do Chamonix na prohlídku města. V jedné hospůdce čepovali tupláky, tak jsme si jeden dali. Brácha s Víťou jen půllitr, navečer budou řídit. Tomu říkám aklimatizační příprava.

Jak po tomto dni hodnotit propracovanost expedičního plánu? Nezasvěcenec by možná hodnotil jako velice mizernou. Já to vidím tak, že jsme ušetřili drahocenné síly, nějaký čas jsme ve vyšší nadmořské výšce také strávili, ty schody, taky nebyly úplná sranda a navíc máme krásné fotky a filmové záběry vrcholu, který podle předpovědi počasí možná už ani nevidíme. A pokud nám něco neklaplo, tak to bylo dnes naposledy. Od teď už neponecháme nic náhodě.